

GUSTÁV MURÍN

MAFIA
NA SLOVENSKU

STRUČNÉ DEJINY ZLA

OBETE A UDALOSTI MAFIÁNSKEHO VYČIŇANIA
1990 - 2021

MAFIA NA SLOVENSKU - STRUČNÉ DEJINY ZLA

OBETE A UDALOSTI MAFIÁNSKEHO VYČÍŇANIA

1990 - 2021

Gustáv Murín

Aktualizované a rozšírené oproti printovej verzii

Obálka: Igor Vadovič

Všetky tu opísané osoby a udalosti sú už verejnosti známe a ich činy boli priebežne zverejňované v rôznych slovenských i českých médiách, ktorých úplný zoznam citácií nájdete v elektronickej verzii tejto knihy. Ide teda o mediálny obraz danej doby – nepíše sa tu o tom, ako sa v knihe spomínané deje bez akýchkoľvek pochybností stali, ale ako o nich referovali médiá.

Jednotlivé správy či reportáže sa od seba môžu dokonca aj v opise jedinej udalosti líšiť. Profesionálni novinári či ich informátori, ale aj svedkovia a aktéri súdnych procesov vychádzali z dobových vedomostí a mohli sa v niektorých detailoch mýliť. Nielen oni, ale ani polícia, prokuratúra a súdy sa vo viacerých prípadoch nedokázali zhodnúť na jednoznačnej rekonštrukcii týchto dramatických udalostí. Ako sa presvedčíte, ani súdne rozhodnutia nebývajú konečné a môžu sa v nasledujúcom rozsudku zmeniť na opačné. Text tejto knihy je literatúrou faktu, keďže vychádza z verejne dostupných zdrojov, a tak ju odporúčam vnímať všetkým jej čitateľom.

Táto kniha nie je obžalobný spis, je to dobová kronika jednej krvavej etapy našej spoločnosti. Neslúži na usvedčovanie vinníkov, ale na pamiatku obetí, a je varovaním pred ďalšími obeťami organizovaného zločinu.

Gustáv Murín

Peklo namiesto raja

Revolúcie sľubujú občanom raj na zemi. Nebolo to inak ani v tej tzv. Nežnej v novembri 1989. Túto falošnú nádej živil aj jej hlavný predstaviteľ, Václav Havel. Tak sa stalo, že prezidentom nového demokratického štátu sa stal dramatik absurdných hier. A jeho prvým prezidentským aktom bolo absurdné gesto – generálna amnestia väzňov.

Havel adresoval väzňom list s oslovením „Drazí přátelé...“, a hneď prvý deň v roku 1990 na jeho pokyn z vtedajších 31 000 väzňov prepustili až 23 260. A keďže ich prepustenie dostali na starosť ešte „staré štruktúry“ z čias komunistickej vlády, vykonali ju buď z ľahostajnosti, alebo naschvál tým najhorším možným spôsobom. Väzňov, bez finančných prostriedkov, často bez domova, ale aj poriadneho oblečenia, vypúšťali do januárovej mrazivej noci ako divokú hordu. Nech sa to havlovci dodatočne pokúšali akokoľvek ospravedlniť, nič užitočné z toho nebolo.

Havlova amnestia pripadá absurdná každému, kto ju logicky analyzuje. Ale Havel práve prežíval vrcholiacu eufóriu, podľa klasickej Platónovej „Utópie“. Svetové médiá popisovali Novembrovú revolúciu v Československu, ako naplnenie tejto utopickej vízie spoločnosti vedenej umelcami. Do nej zapadá aj výzva nemeckého dramatika Bertolda Brechta, aby diváci na konci predstavenia vstali a šli oduševnene oslobodiť väzňov. Havla toto gesto muselo lákať. Aký skvelý slogan na titulky svetovej tlače – revolúcia (teda Havel) otvára

brány väzení! Havlovi našepkávači verili, že odmenou bude Nobelova cena za mier. Tú nedostal, zato absurdita slávila hody.

Až takmer 90% prepustených recidivistov bolo v priebehu najbližších rokov späť za mrežami. Ale dovtedy dokázali obrátiť celú spoločnosť naruby. Vlna zločinnosti zaplavila krajinu s oslabenými funkciami polície a súdov, ktoré neboli schopné protiakcie. Vláda nakoniec musela posilniť policajné hliadky vojakmi so samopalmi. Bolo to, ako keby ste naočkovali vírus zla do oslabeného tela po traumatickom zákroku, ktorý ho pripravil o väčšinu obranných síl. Súbežne boli totiž paralyzované aj tie zložky ŠtB, ktoré nebojovali s politickými disidentmi, ale s vtedy sa už rozmáhajúcim organizovaným zločinom. V Čechách, práve sa rodiaca mafia, reprezentovaná bossom Františkom Mrázkom, investovala už do nových politických štruktúr, aby si dlhodobo zabezpečila beztrestnosť. A tak boli nanič školenia expertov americkej FBI, ktorí nás prišli varovať pred možným prílevom novej kriminality a vytváraním zločineckých gangov vydieračov, výpalníkov, drogových dílerov, podvodníkov a rozličných iných zločincov. Takto vyškolených predstaviteľov štátu – súdov, prokuratúry a polície – čoskoro na to majitelia novej politickej moci a vlastného patentu na rozum, jednoducho prepustili. Došlo to tak ďaleko, že najrozhládenejší z kriminálnikov veľkého štýlu ochotne podporovali paušálnu likvidáciu celého imunitného aparátu štátu, a nežní revolucionári nadšene plnili ich najtajnejšie priania. Keby chcel niekto predstaviť revolúciu, ako začiatok chaosu a teroru strachu z bezhraničnej kriminality, nemohol by si počínať lepšie.

Vďaka Havlovej amnestii sa na slobodu dostali všetci budúci mafiánski bossovia na Slovensku. Ale aj iní ťažkí zločinci a vrahovia.

Sloboda pre vrahov

Keďže čísla sú neosobné, uveďme si príklady, koho vzor salónneho disidenta, a prvý demokratický (a pritom komunistickým parlamentom nedemokraticky zvolený) prezident, Václav Havel, svojím absurdným gestom oslobodil.

Havel napríklad svojou amnestiou vypustil z väzenia jedenásťkrát trestaného recidivistu Ondreja Riga, ktorý vďaka tomu následne spáchal v troch európskych štátoch (Holandsku, Nemecku a na Slovensku) dokopy 9 vrážd a jeden pokus o vraždu. Okrem jedného chlapca boli jeho obeť ženy – najmladšia mala 22, najstaršia 88 rokov. Beštia Rigo si to mohol dovoliť vďaka „humanistovi“ Havlovi.

Havel pustil z väzenia aj doživotne odsúdeného Jána Karvaia, ktorý sedel za lúpežné prepadnutie. Po amnestii spáchal ďalšie dve, kým ho chytili.

Havel pustil z väzenia doživotne odsúdeného Arpáda Nagyho, ktorý sedel za dve znásilnenia malých dievčatiek a chlapca. Po amnestii znásilnil 6-ročné dievčatko, a potom aj vlastnú dcérku. Nebyť Havlovho „gesta odpustenia“, žili by tie nevinné deti aj po skončení Havlovho absurdného prezidentstva bez doživotnej traumy.

Havlom amnestovaný Jaroslav Gančarčík zabil v obci Klučov v noci 30. 4. 1990 v ich dome tri ženy – matku s dvomi dcérami (pričom mladšiu znásilnil), a to všetko len aby ukradol rádio-magnetofón, dve džínsové bundy a tašku. Kým ho o 13 rokov chytili, spáchal celú sériu krádeží a znásilnení.

Mestský súd v Bratislave 17. januára 1991 odsúdil na doživotný trest Jána Molnára z Bratislavy a Ľubora Masára z Trnavy. Obaja muži 23. augusta 1990 na parkovisku diaľnice A-25 zvanom Pucking v smere

Wales-Linz v Rakúsku znásilnili a potom zavraždili Holand'anku Gabriellu Widdershovenovú-Groenovú a ťažko zranili jej manžela Antonia J. Widdershovena. Okrem toho im ukradli Ford-Transit a spáchali aj ďalšie trestné činy majetkovej povahy. Molnár už bol raz v minulosti odsúdený za vraždu. Šancu týmto dvom zločincom, spáchať tento odporný čin, dal svojou amnestiou Václav Havel.

„Vďaka“ Havlovej amnestii vyviazla spoza mreží celá banda znásilňovačov a odporných vrahov študentky Cervanovej! Trvalo roky, kým sa niektorí z nich za mreže vrátili...

Ladislav Ambruž bol v Maďarsku odsúdený na trest smrti, ten mu bol zmiernený na doživotie na Slovensku. Aj tohto zločincina pustil Havel na slobodu.

Mário Růžička z Nitry mal temnú minulosť, keď zavraždil dievča, za čo bol odsúdený ako mladistvý na päť rokov. Odsedel si iba štyri, „zachránila“ ho amnestia prezidenta Havla. Tento prípad si Nitrania stále pamätajú: v roku 1988 vrah dievča zaškrtil, zabalil telo do koberca a takto zabalené telo schoval. Po amnestii pokračoval v kriminálnej činnosti, takže má na krku obvinenie z ďalšej vraždy – tentoraz „bieleho koňa“ (*Plus 7 dní*): „Polícia obvinila z brutálnej vraždy troch Nitranov, Mária Růžičku, Martina Žáka a ...Pavla Vargu. Podľa obžaloby Varga Petrika vylákal do viničného domčeka..., kde ho spolu so Žákom a s Růžičkom chladnokrvne zastrelili, telo potom zabalili do čiernej fólie a vložili do modrej plátennej plachty. Takto zabalenú mŕtvolu zahrabali do jamy, ktorú vykopal Pavol Varga. Najpravdepodobnejším motívom tejto vraždy bol finančný prospech a jeho smrť mala zabezpečiť utajenie ekonomickej trestnej činnosti.“ Havlov amnestovaný chránenec tak dostal šancu stať sa členom organizovaného zločinu...

Ďalším príkladom Havlom amnestovaného zločinca bol Jiří Šouta z Ostravy, ktorého v roku 1982 Krajský súd v Ostrave odsúdil za vraždu na 14 rokov, ale vďaka amnestii si odsedel necelé dve tretiny. Rok po Havlovej amnestii, v skorých ranných hodinách 4. februára 1991, na prízemí budovy Obvodného veliteľstva Policajného zboru Bratislava IV. dobodal nožom službukonajúceho príslušníka PZ poručíka Milana Dobiáša († 29). Ostala po ňom vdova a dve deti. Až Mestský súd v Bratislave ukončil Šoutovu zločineckú kariéru, keď ho 13. septembra 1991 odsúdil na doživotie.

Ak vás tieto príklady absurdných praktík pána Havla zaujali, odporúčam knihu Radovana Dunaja „Amnestia, ktorá rozpútala peklo“, respektíve podľa nej nakrútený film „Amnestie“. Bývalá prokurátorka Eva Mišíková vo svojej spomienkovej knihe „Proti zločinu“ píše doslova: „Ľudia nadávali na Havla, jeho amnestia sa stala fiaskom...“

Vo svete si na niečo také trúfli len dvaja – Stalinov krvavý kat Berija, no a Havel...

Absurdita na druhú

Najneuveriteľnejšie na tomto výčine pána Havla je to, že kriminálni recidivisti šli na slobodu, a politickí väzni ostali sedieť! Politický väzeň František Bednár v rozhovore pre denník *Pravda* porovnával svoj osud väzneného aj po Havlovej amnestii s mafiánom „Tutim“ Danišom, ktorému nový režim na Havlov pokyn naopak otvoril naširoko brány pre nový život: „Pýtali sme sa, o čo sme horší pre nežných revolucionárov v porovnaní s takými gaunermi a násilníkmi, ako bol budúci mafián Daniš, prezývaný Tuti, ktorým dali zelenú, za čo sa im čoskoro aj náležite odvdáčili.“

Politických Havlových spoluväzňov totiž odbila jeho amnestia len skrátením trestov, čo bol doslova výsmech a urážka. Navyše zrušením ich statusu politických väzňov (veď akoby za Havlovho prezidentovania mohli jeho prisluhovači pripustiť, že takí sú stále vo väzení?) zrušili aj ich oddelené cely, a po Havlovej amnestii sa ocitli v spoločných celách s tými najhoršími kriminálnikmi, ktorí tam zostali. A aby bola absurdita dokonaná, Bednár pripomína, že vo väzniciach vznikli výbory VPN a začali tam robiť „revolučné“ poriadky: „Členom takého výboru bol v Leopoldove aj väzeň Tibor Polgáry, ten istý Polgáry, ktorý o dva roky neskôr, po ďalšej recidíve, sa pokúsil o útek z väznice a povraždil mladých dozorcov.“

Havlova nezmyselne masová amnestia spôsobila, že desaťtisíce kriminálnikov (ako zdôraznil aj Miloš Zeman vo svojich pamätiach) zaplavili krajinu a nasledovná vlna zločinnosti stála bezprostredne do tridsať ľudských životov, vrátane detí, ako priamych obetí. Príkladom by mohlo byť len polročné dievčatko, ktoré na nemocničnom lôžku pohlavne zneužil a potom zabil opitý amnestovaný deviant Jaroslav Oplišil v úlohe nemocničného pomocníka. Keď rodičia tejto obete navštívili Havla so žiadosťou o trest smrti pre páchatel'a, ten sa ohradil, že ako humanista je zásadne proti absolútnemu trestu.

Havel a mafia

V štúdiu „Organizovaný zločin na území Slovenskej republiky, jeho vznik, vývojové fázy, formy a aktuálny stav“, vypracovanej pracovníkmi Generálnej prokuratúry SR pod vedením JUDr. Evy Mišíkovej, sa píše: „Dôsledkom tzv. Havlovej amnestie bolo, že na slobodu sa dostali aj zločinci odsúdení za veľmi závažnú ekonomickú a násilnú trestnosť.

Prirodzeným následkom bolo, že po prepustení rozhodujúca väčšina z nich pokračovala v kriminálnych aktivitách aj v rámci organizovaného zločinu...”

Vďaka Havlovej amnestii sa na slobodu dostali všetci budúci mafiánski bossovia na Slovensku – „Tuti“ Daniš, Róbert Holub, Tibor „Joe“ Pápay, Milan „Gorila“ Holáň a za mafiánskych pešiakov Jozef Štefan, Rudolf „Kišcine“ Hodosi a ďalší. Tí všetci, a mnohí ďalší, boli „drazí priatelia“ okázalého humanistu Václava Havla. Extra milosť Havel udelil vďaka intervencii zaumných krasoľubov z VPN na príhovor Františka Mikloška aj neskôr najvýkonnejšiemu nájomnému vrahovi mafie, Jozefovi „Potkanovi“ Roháčovi, dnes dvojnásobne (na Slovensku aj v Maďarsku) odsúdenému na doživotie. Za VPN sa Ľubomír Feldek, Martin Šimečka a Miloš Žiak k Roháčovi hlásili aj potom, čo vyšli najavo jeho zločiny a bol súdený.

Ak sa vôbec niekedy niekto trúfol opýtať Havla na jeho absurdnú amnestiu, odbil to neoveriteľným tvrdením, že mala „len“ štvorpercentný vplyv na kriminalitu. No, ďakujem pekne. V TV dokumente Pavla Kouteckého „Občan Havel“ z roku 2007 Havel tvrdí, že chce verejne vystúpiť, aby poprel chyby, ktoré mu médiá vyčítajú, a keď niekto z jeho okolia povie, že musí počítať aj s otázkami na jeho amnestiu, vysmieva sa z toho, a cynicky vyhlási, že mal prepustiť všetkých väzňov. Jeho pôvodný nápad naozaj bol, ako dosvedčuje Ján Čarnogurský, aby vo väzení ostali len „bachari“. To je skutočne už chorý nápad a v civilizovanom svete neprípustné svojvoľné zločinné gesto! Keď v tom istom TV dokumente vyhlasuje Havel pred členmi českého parlamentu, že chybou českej politiky je sebastrednosť a nedostatok sebakritiky, hovorí nevdojak zrejme aj o sebe...

V roku 1989 bol počet registrovaných trestných činov len na Slovensku 46 000. Štyri percentá (ak by sme uverili Havlovi, ale *Česká televízia* v roku 2010 uviedla, že amnestovaní sa na kriminalite v roku 1990 podieľali až deviatimi percentami) predstavujú 1 840 trestných činov. V celom Československu to teda aj podľa Havla malo byť až viac ako 5 500 zbytočných tráum z majetkových, fyzických i psychických následkov obetí zločincov, vypustených Havlom z reťaze, ako divé zvery. Vlna, spustená absurdnou amnestiou, dosiahla vrcholu v roku 1998, kedy v Čechách zaznamenali najviac vražd za rok, 313. Trojnásobok oproti prednovembrovým smrteľným zločinom. A treba zdôrazniť, že čo len jeden taký nadbytočný zločin je priveľa, ak je to vďaka roznežnenému prezidentovi s ambíciami absurdného dramatika. V skutočnosti počet registrovaných trestných činov do roku 1993 vzrástol na Slovensku na vyše 146 000, čiže od amnestie viac ako trojnásobne. Krajina sa z tejto vlny kriminality spamätávala donedávna, a pre mnohých občanov to bol prvý signál, čo môžu čakať od vlády intelektuálov – dnes reprezentovaných tzv. lepšoľuďmi, slniekčarmi a pravdovravkami.

Jediný skutočný odkaz dejinám od Václava Havla je ten, že frustrovaným (v slávnom rode mu patrila rola nímanda) absurdným dramatikom sa nikdy nemá dávať moc do rúk. Zvlášť, ak sú po nej tak hladoví ako Havel, ktorý síce bojoval proti komunistom, ale práve nimi (tými istými, čo ho dali opakovane do basy) sa nechal zvoliť za prezidenta a recipročne (v rámci ich tajnej osobnej dohody) za prvého „demokratického“ premiéra pretlačil komunistu Čalfu. Ten bol autorom „obuškového zákona“ proti demonštrantom, čo uverili Havlovým výzvam na odpor proti komunistickému režimu. A aby to bolo ešte zaujímavejšie, europoslanec Miloslav Ransdorf pre *Parlamentní listy*

tvrdil, že jemu osobne „...bývalý ministerský předseda Adamec vykládal, jak za ním zašel tehdejší sovětský velvyslanec Lomakin a žádal ho, aby Adamec zařídil to, že prezidentem republiky bude Václav Havel. Když to Adamec odmítl, tak mu to druhý den sdělil Michail Gorbačov telefonicky. To je jeden ze signálů, který ukazuje, jak to tehdy bylo. Byla to dohoda americké a sovětské reprezentace. Čili žádné hrdinné vzepětí disidentů a studentů.“ Je varující, že revolúcia vyniesla na také miesto človeka tak nízkej empatie k obyčajným ľuďom, elitára, čo si liečil komplexy, ako outsider slávneho rodu. A priam šokujúce je, že ho mediálna masáž dokáže aj po rokoch vyniesť na piedestál najváženejšej osoby novodobej českej histórie hlasmi ľuďí, ktorým tak ublížil. Je to aj zavádzaním niektorých žltých médií práve o amnestii, ktoré klamú, že jej následky sa nedajú určiť.

A hoci Havel hlásal „život v pravde“, klamal, že prezidentovať bude len do prvých slobodných volieb. Havel tak rozmnožil zástup intelektuálov (verne opísaných v rovnomennej kniha Paula Johnsona), ktorí zamatovo-plyšovo teoretizovali, ale v praxi šli hladovo po moci a pochybnej sláve. Havel hlavnú disidentskú organizáciu v Čechách Chartu 77 pohotovo po roku 1989 pri chlebičkoch a víne rozpustil, aby nebola jeho živou výčitkou, že demokracii vlastne vôbec nerozumie. Veď sa na Hrade správal ako monarcha. Stručne to zhodnotil jeden zo skalných chartistov sloganom: „Vašku, jsi prase!“

OBETE A UDALOSTI MAFIÁNSKEJ VOJNY

Pre predstavu, čo sa na nás aj vďaka „humanistovi“ Havlovi a „neholucionármi“ amatérsky riadenej polícii, prokuratúry a súdov vyvalilo za zlo, uvádzame tento stručný prehľad zločinov a ich následkov. Tých obetí od roku 1990 po dnešok bolo tisíce, ale nemôžeme ich všetky vymenovať jednoducho preto, že obeť vydierania, výpalníctva a s tým spojených násilností často mlčali a to aj preto, lebo niektorí miestni policajti boli zbabelí, neschopní alebo skorumpovaní samotnými páchatelmi zla. V tom boji však nakoniec padla aj väčšina verejnosti známych mafiánov. Sú tu teda vymenovaní padlí a ranení, o ktorých sa verejnosť dozvedela:

Rok 1990

Dňa 9. apríla 1990 večer na stanici Kirchstetten (medzi St. Pöltenom a Viedňou) prenikli cez záchodové okienko lupiči do vagóna rakúskej pošty. Dvaja alebo traja muži boli maskovaní. Lupiči zastrelili poštového úradníka Herberta Filtza, o ktorom sa špekulovalo, že s nimi spolupracoval. Ostatných troch spúťali putami a lepiacou páskou. Potom ušli s hotovosťou 35 miliónov šilingov v použitých bankovkách (cca 2,7 milióna eur). Rakúskym vyšetrovateľom sa nedarilo 2 roky odhaliť páchatel'ov. Na stopu ich priviedol až Slovák Pavol Lenhart, ktorý pôsobil ako telesný strážca a nájomný vrah pre zločineckú skupinu Mikuláša Černáka. Hoci svoje výpovede viackrát menil, za zločin vlakovej lúpeže odsúdili na 20 rokov väzenia slovenského emigranta Libora Ollera. Súd s ďalšími tromi obžalovanými Slovákmi, Ladislavom Mečiarom a bratmi Vladimírovi a Mariánovi Švejdvcom, sa vliekol 15 rokov. Napokon vyfasovali po 6 rokov. Okrem nich mal byť do prepadu zapletený aj Jozef Jurík, ktorý vraj zastrelil poštového úradníka. Ten mal práve Lenhartovi prezradiť, kto najväčšiu vlakovú lúpež spáchal. Oller do konca života svoju účasť na lúpeži popieral.

Dňa 1. mája 1990 o 18:00 hodine sa populárny novinár Pavol Jacz stal obeťou mafiánskej bitky. Nakrútil totiž televíznu reportáž, kde predstavil mafiána Žalud'a (kamaráta a komplica Borisa Kollára) ako podvodného veksláka. Ten sa to dozvedel, a spolu s dvomi komplicmi, autora kompromitujúcej snímky na verejnosti napadol. Dobili a dokopali ho tak, že po týždni v nemocnici sa dva mesiace doliečoval. Na súde

svedkovia odmietli svedčiť (naopak, istý Boris Kollár, ako Žalud'ov poskok, svedčil ochotne a pochopiteľne v prospech svojho bossa), takže sudca bol náchylný uveriť, že novinár si vážne zranenia spôsobil sám. Kazeta s kompromitujúcou nahrávkou v televízii zmizla. Sudca Mihál dospel k záveru, že Jacz utrpel zranenia, ale nedá sa určiť od koho aké (?!), a mafián Žalud' vyšiel zo súdnej sály vysmiaty. Jacz neskôr napísal, že to mafiánskeho bossa stálo na úplatkoch 3,5 milióna korún (cca 116 tisíc eur). Sudca Mihál bol po rokoch usvedčený z profesných zlyhaní, a zo súdu musel s hanbou odísť.

V septembri 1990 mafiánsky kat Alojz Házy brutálnym spôsobom zavraždil Milana Glevaňáka z Mlynčekov. Ponúkol sa mu za šoféra a ochrankára v jednej osobe, aby sa zmocnil nemalej sumy. Glevaňák mal v osudný deň pri sebe až pol milióna korún (cca 16 600 eur), ktoré získal na úver z banky. Tie ručil domom vlastnej matky. Peniaze boli určené na zakúpenie hracích automatov, ktoré objednal v Rakúsku a prevádzkoval pod firmou Schellinger-Mlynčeky v Poprade, Košiciach a okolí.

Rok 1991

Podľa *Prešovského korzára* (SME.sk) Černák hovoril po rokoch pred súdom aj o tom, ako sa z vodiča autobusu stal zločincem: „Moja kriminálna kariéra sa začala v roku 1991. Vtedy som nastúpil do vlaku, ktorý smeroval k organizovanému zločinu. Vybrali sme si túto cestu dobrovoľne, lebo nám to tak vyhovovalo.“